

*Jaan Kaplinski***[Need lilled]**

Need lilled, mille läbi ma olen rääkinud,
 on jäänd vanaks, saand kivideks,
 läbipaistvateks sinisteks kivideks,
 millelt kastepiisad kukuvad alla sügavikku.
 Olen unustand nende nimed.
 Mul pole nende nimesid vajagi.
 Mõelda saab nimedetagi, öelda ei saa.
 Öelda on raske, valus,
 öelda, rääkida läbi lillede,
 kivilillede, jäälilledes akna,
 tule, vee ja vasktorude.
 Hommik tuleb küll, aga ta on
 sinihalli maakivi karva.

Vihmasse on sulanud
 nädalapäevad ja mitu head kavatsust.
 Vihm on täitnud tükikese elust
 ja ennegu tuul jääb vakka
 ja päevahämarusest saab ööhämarus,
 kõneleb ta natuke kõigest,
 milleks ei ole kunagi hilja:
 muinasjuttu kaugest tulest kõrgel mäel.
 Seni imeb üksik külmetav sääsk
 mu kaelal end verd täis
 ja lendab minema.

*Jāns Kaplinskis***[Tās puķes]**

Tās puķes, caur kurām reiz runājis biju,
 sen žuvušas, par skaistiem,
 ziliem, caurspīdīgiem akmeņiem kļuvušas,
 no kuriem rasas lāses krīt dzelmē.
 Esmu aizmirsis viņu vārdus.
 Man nevajag tos vārdus.
 Domās jau var nosaukt, izteikt ne.
 Pateikt ir grūti, sāpīgi,
 pateikt, runāt caur puķēm,
 akmens puķēm, leduspuķēm logā,
 uguni, ūdeni un vara caurulēm.
 Rīts jau atnāks gan, bet tas
 būs zilpelēka laukakmens krāsā.

Lietū ir izšķīdušas
 nedēļas dienas un daži labi nodomi.
 Lietus ir piepildījis daļiņu dzīves
 un tad vējš pierimst
 un dienas krēsla pārvēršas nakts krēslā,
 mazdrusciņ stāsta par visu,
 par ko vienmēr vērts stāstīt:
 kaut pasaku par tālu uguni uz augsta kalna.
 Līdz pielido vientuļš, nosalis ods,
 piezīžas manas asinis
 un prom.